

Pot ser que simplement fos el meu destí, pot ser...

Noé Dènia,
actor

Era l'any 99, quan entre unes ombres em vaig plantar al lloc que des de feia mesos tenia marcat. Sense saber-ho, aquells cinc segons d'obscuritat donarien un nou rumb a la meua vida. Si la meua gola hagués estat suficientment ampla, o el meu cor suficientment petit, sense dubtar-ho, aquest hagués sortit per la meua boca. Era una nova sensació fins al moment. Potser fossin els nervis d'una nova experiència, pot ser que fos el desert que anys més endavant vaig identificar com "el cruce", pot ser que simplement fos el meu destí, pot ser... era igual, perquè s'encenien els focus i ja no hi havia marxa enrere, emprenia un viatge sense tornada; interpretava el meu primer paper.

Això és el que més o menys, després de nou anys, record haver sentit quan vaig interpretar el meu primer personatge de teatre en la XI Trobada de Teatre a Muro. Avui, recordant això, puc constatar que aquell viatge encara segueix el seu curs. Després de Muro, va arribar una formació a l'escola de Leona Di Marco i una posterior professionalització a Barcelona. Però aquesta no és la història que m'agradaria explicar; la d'un actor més que es dedica al difícil món de la interpretació, no. M'estim més explicar com un adolescent troba la seva vocació i decideix abordar el seu futur sobre un escenari.

"Ells han aconseguit obrir les portes de la vocació a alguns com jo i no vull deixar escapar aquesta oportunitat per agrair-los-ho."

Silenci, els focus ens il·luminen. Era increïble la quantitat de sensacions que vaig poder acumular. Escoltava les meves companyes parlar, ja que encara no tenia consciència del que era declamar, i recordo tenir aguditzats tots els meus sentits al màxim. Percebia el públic, els companys que estaven entre cametes, els focus, el director, etc., fins que va arribar el moment de la meua rèplica. Per sort, i això ho dic amb la convicció més absoluta, la meua primera intervenció destapava el to còmic d'aquella escena. No m'ho podia creure, estava fent riure unes dues-centes persones de la meua mateixa edat. Jo, un simple jove més, era capaç de despertar una riallada a la gent. No vaig necessitar aquella escena per dir-me: -Noé, això t'ha atrapat per a tota la vida.

Al llarg d'aquests anys he conegut companys de professió que no recorden un dia en concret on varen decidir ser actors (si és que això es pot decidir). Jo per sort o per desgràcia, sí, i això em fa ocupar un espai dins d'aquesta revista i em permet agrair a l'Associació Trenta-1 tota la feina que ha fet i que farà. Ells han aconseguit obrir les portes de la vocació a alguns com jo i no vull deixar escapar aquesta oportunitat per agrair-los-ho. En la seva recerca de dur públic jove cap als teatres (que tanta falta fa), n'han deixat alguns allà per sempre. Si d'un miler d'alumnes que han passat per la vintena de trobades, una desena han trobat la seva vocació, els nombres quadren i si a algú no li quadren aquests nombres, el convido a assistir a la XX Trobada que se celebrarà a Artà enguany.

Avui torno a estar en un moment de "cruce" però no com del que he parlat al principi (aquells segons on entres dintre del teu personatge o el personatge entra dintre teu, o com es vulgui dir ja que amb això sol haver-hi debat), avui torn a casa, a Mallorca, d'un viatge professional extraordinari, i el fet de poder participar com a professor al mateix lloc on vaig descobrir la meua professió, m'enorgulleix i m'anima a seguir en aquesta complicada professió. □